

bliver mulig. Der er jo vel Refurjen til Justitsministeriet, men jeg maa dog mene, at den kun kan være af en i alt Fald tvivlsom Nytte for vedkommende Fæstemand, thi allerede det at have været foreløbig afstediget, vil selv om Vedkommende atter ved en justitsministeriel Forandring af Dekretet gjenindsættes i sin Stilling, sprede et ufordeleagtigt Lys udover ham, og han vil være udsat for i høj Grad at miste Søgning af de Arbejdsjægende, saaledes som de menneskelige Forhold nu en Gang ere. Jeg tror, at det vilde være baade billigere og retfærdigere, om man forandrede disse Bestemmelser. Navnlig tror jeg, at det vil være hensigtsmæssigt ligefrem i Paragrafen at optage en Bestemmelse om, at Retten til at være Fæstemand kan fortabes, naar man enten bliver domsfældt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, eller man gjør sig skyldig i et saadant Forhold, som omhandles i § 3, eller naar iøvrigt Ens Forhold som Fæstemand, vel at mærke som Fæstemand, giver grundet Anledning til Klage. Dertil kunde saa føies en Bestemmelse om, at det var Magistraten, som kunde bringe disse Bestemmelser i Anvendelse, dog efter først at have hørt Borgerrepræsentationen. Ved at affatte Bestemmelsen paa denne Maade vilde man jo, som det let ses, indskrænke den ubetingede Afstedigelsesret, som er givet i § 2, til noget ganske Ubetydeligt, og tillige vilde man jo derved, at Borgerrepræsentationen skulde høres først, inden Magistraten bragte Dekretet i Anvendelse, være nogenlunde garanteret mod Vilkaarlighed og dog undgaa Appel til Justitsministeriet, hvilken Appel jo som sagt af principielle Grunde er mindre heldig, skjøndt den dog, naar ingen anden Garanti gives, er at foretrække fremfor ganske at lægge det Hele i Magistratens Haand. Jeg kan ikke se, at der kan flyde nogen som helst Ulempe af den af mig foreslaaede Ordning. Hvis der virkelig er god og fornuftig Grund til at afstedige vedkommende Fæstemand, navnlig er af de Grunde, jeg før nævne, saa kan man ogsaa være ganske rolig for, at Borgerrepræsentationens Flertal i saa Henseende vil være enig med Magistraten. — I § 3 er nævnt forstjellige Forhold fra Fæstemandens Side, der kan paadrage ham Strafsansvar. Straffen er nærmest sat til Bøder fra 10—200 Kr., men under visse Omstændigheder stiger den til Fængsel, enten simpelt Fængsel eller Fængsel paa Vand og Brød. Blandt de Fakta, der saaledes kunne give Anledning til Domsfældelse, nævner § 3 det, at Fæstemanden meddeler urigtige Oplysninger til nogen af Parterne. Jeg anta-

ger, at det er Lovens Mening, at det skal være bitterlig urigtige Oplysninger. Det staar der ganske vist ikke, men det maa dog formodentlig være Meningen, og jeg vilde derfor for at forebygge al Tvivl i saa Henseende foreslaa, at man omredigerede Paragrafens Ord saaledes, at denne Tanke kommer frem, hvilket særdeles let lader sig gjøre. Jeg gaar ud fra, at man ved Siden af det Forhold, at vedkommende Fæstemand har vidst, at Oplysningerne vare urigtige, kan sætte det, at han havde grundet Anledning til at tvivle om Rigtigheden af de Oplysninger, som han gav. — Jeg tror, at dette Sidste helst bør udtrykkes særlig ved Siden af det Første. I Forbigaaende skal jeg bemærke, at man gerne kunde sætte Bøderne noget op, f. Ex. sætte Maximum til 500 Kr., men det er jo Noget, som har mindre at sige. Som en stærpende Omstændighed, der skal bevirke, at man ikke anvender Bøder, men Fængsel, nævnes det, at Fæstemanden har meddelt Tyende eller Arbejdere urigtige Oplysninger med Hensyn til Indgaaelse af Tyendeforhold eller af Arbejdsforhold i Udlandet. Det er vistnok fuldstændig rigtigt, naar Loven lægger saa megen Vægt paa en saadan urigtig Meddelelse under disse Omstændigheder og derfor forlanger den strængere straffet. Men jeg mener, at der er et andet Forhold, som i Strafverdighed staar ved Siden af dette, og som det ogsaa kunde være rigtigt at nævne, særlig med Hensyn til en By som Kjøbenhavn, der jo besøges af saa mange Fremmede, og det er da det Forhold overfor Fremmede at gjøre sig skyldig i et saadant Forhold, som nævnes i § 2 med Hensyn til Arbejds- eller Tyendeforhold i Indlandet. Det er jo aldeles det Samme. De Vedkommende ere aldeles ensfillede, hvad enten det er en Dansk, der rejser til Udlandet, eller en Fremmed, der kommer her til Landet. I begge Tilfælde staa de lige hjælpeløse under Forhold, der ere dem ganske fremmede. Det er disse Hensyn, der have fremkaldt den højere Straf, og de gjøre sig jo i begge Tilfælde i lige høj Grad gjældende. Det er vistnok ikke saa aldeles sjældent, at der af danske Fæstemænd navnlig hos svenske Tjenestefolk er fremkaldt saadanne urigtige Forestillinger, der gjøre dem Skade. — Endelig vil jeg bemærke, at det maaske kunde være rigtigt, i Stedet for at nævne dels „simpelt Fængsel, ikke over 6 Maaneder“, og dels „Fængsel paa Vand og Brød“, blot i al Almindelighed at nævne „Fængsel“ og give Domstolene Balget imellem de forstjellige Arter. Lovens Hensigt har været at hindre, at simpelt Fængsel over 6 Maaneder blev anvendt; men det vilde vistnok alligevel ikke